

DRUPPEL MAN

Een kort verhaal van schrijver Martin Brester over de fantastische mogelijkheden van daten via Facebook en andere social networks. 'Internet is niet de vijand. Internet is onze vriend.'

VROUWEN
VERSIEREN
VIA FACE-
BOOK

Na alsoep, in het gedrang bij de garderobe, vraagt ze me iets. Haar mond beweegt, maar hoewel ik vlak naast haar sta hoor ik haar niet, de woorden caramboleren onverstaaanbaar in het geroezemoes van de mensen om ons heen. Dat mijn door haar verzichte Mik op dit moment meer op haar handen dan op haar mond is gericht, draagt ook niet bepaald bij aan haar verstaanbaarheid.

Ze heeft kleine handen. Zoals slechts aan echte vrouwen is voorbedacht, schikt ze met haar slanke vingers achteloos het doortrechtige behuizinge onder haar strakke turkooizen T-shirt met silveren gliterhartjes waardoor als een goocheltruc haar geweldige borsten nog prominenter vooruit en tegelijkertijd omhoog komen te staan.

Er is een streepje zweet waarneembaar, daar, precies onder bij de neus waar de beha-beugel zit. Net als ik transpireer ze een beetje, haar T-shirt is kland geworden door de hitte. Het is warm in de hal.

Niet voor het eerst deze avond fantasieer ik hoe haar tepels door de warme hand en zichtbaar door de strakke stof van haar T-shirt heen zullen priemen, een geïmagineerd nu

ongetwijfeld ook de vader van de gedachte is van veel andere mannen naast mij. Volkomen terecht. Ik heb de hele avond mijn ogen nog niet van haar borsten af kunnen houden.

Wedstrijdtenen.

Ik moet aan Lorenzo denken.

"Zei je iets?" vraag ik met glazige blik en ik doe werkelijk mijn best haar langer dan twee seconden aan te kijken, maar het is een verloren strijd - de wedstrijdtenen bezitten onweerstaanbare magnetische krachten. Och, man, ze zijn echt meesterlijk.

"De show?" schreeuwde ze door de herrie heen. Ze is klein van stuk, op haar tenen staand beweegt ze haar mond dichterbij mijn oor. "Of je het vanavond leuk vond, de show?" Met haar schouder duwt ze iemand opzij om voor te dringen, ze is klein maar bijdehand. Ze staat inmiddels bijna vooraan, stief de nummertjes van onze jassen afvast in haar hand.

De show?

Wedstrijdtenen.

Natuurlijk! De show!

In een reflex spring ik over deze plotselinge dubbele oar heen: "Ja, heel erg leuk! Echt fantastisch!" Geen strafpunten, ik heb geen één balke gesikt, allen ligt er nog. Ook geluk is een kwestie van talent. Nu we een

groupeek lijken te voeren, dient de volgende hindernis zich aan en ik besluit risico te nemen: "Een van mijn beste tot nu toe, denk ik. Zijn show hiervoor vond ik wat minder, maar deze was weer anderswets, net als vroeger. Maar ik vond zijn allerbeste show misschien wel de beste. Is?"

De balk wiebek.

"Ja! Vind ik ook!" gilt ze onmiddellijk - hij blijft liggen, een foutloos parcours! - en ze pukt mijn arm om me nog dichterbij naar zich toe te trekken. Die eerste was inderdaad ge-wel-dig! Ik wist niet dat zij hem ook al zo lang leuk vindt! Echt leuk, dat we zoveel dingen gemeen hebben!

Wanneer ze voormanstaat, legt ze de nummertjes op de balk. Ze laat me los om onze jassen van het garderobe-meisje aan te nemen.

Naast ons, tegen de muur, staan drie jongens bij hun vriendinnetjes zo meesvallend mogelijk heen en weer van hun eigen prijsdier naar het mijne te kijken, en vervolgens in schelle jaloezie naar mij. Een van hen schudt in zichtbaar ongeloof het hoofd.

Ik kan hem geen ongelijk geven - het is voor een buitenstaander ook ongelooflijk dat ik hier nu met haar ben, hoewel het voor mijzelf misschien nog wel ongelooflijker is. Wie

**'DENK JE
DAT DE
CHAUF-
FEUR
ONS KAN
ZIEN?'
FLUIS-
TERT ZE
OP DE
ACHTER-
BANK.**

is deze vrouw, en waarom ben ik hier in dit theater? Ik heb helemaal niets met Nederlands cabaret, heb geen idee wie wie is, ik vind ze allemaal even vervelend. Ik had eigenlijk moeten zijn, maar ik kon dit buitenkansje niet laten lopen. Wat een mannel dat ze ja zei.

Chris, 200 Laurens zeggen, dat heb je afgedwongen. Nika marrel. Je hebt volgehouden en geduld getoond. 'Het is om wet,' zegt hij. 'Vulharding is het toverwoord. Uiteindelijk heb je de druppel de steen uit.'

Sinds drie weken ben ik een druppel.

Het hoge woord moet eruit: de casanova is dood. Met de intrede van internet is de markt verpest waar hij tot enkele jaren geleden ongenoeid zijn vlees kon betrachtingen. Dat wil zeggen, de vleesmarkt zoals die ooit voor de casanova was bedoeld. Die onderwijze, gezellige markt waar van vrijdagavond tot zondagavond het versieren van eenzachtvliegen uit het café nog een kunstvorm was die decennia lang werd beheerst door womanizers die zich stindoos hadden verdiept in het weten van de

wekeninseizoen, de echte casanova's, zoals mijn vriend Laurens.

Wat hij mij heeft geleerd, is dat het gaat om de details als ze binnenkomt: welk merk spijkerbroek draagt ze, wat voor schoenen heeft ze aan, met wie is ze, wat drinkt ze en hoeveel, rookt ze, maar welk luchtje ruikt ze als ze langs loopt - essentiële aankoopspunten voor het eerste contact dat aan het eind van de avond zal gaan leiden naar de deur van een van beiden slaapkamers. Zoals Laurens zegt: 'Ze weten het zelf nog niet, maar uiteindelijk willen ze met me naar bed.'

Dat was vroeger. Sinds een paar jaar is alles verandert. De casanova is dood.

Sinds de invoering van de klap-schaats heeft er geen revolutie meer plaatsgevonden die de hittrische binnen een sport zo heeft aangetast als internet op het hormonale speelveld van de vleesmarkt.

De digitale klap-schaats waarmee het machtsbroek van de casanova in één klap werd weggevaagd heeft internetlifers, een fenomeen dat van andere schachtere boezempunten en womanizer 2.0 kan maken, die

IK FAN-TASEER HOE HAAR TEPELS DOOR DE WARMTE HARD DOOR DE STRAKKE STOF VAN HAAR SHIRT HEEN ZULLEN PRIEMEN.

na tegen betaling van enkele euro's per maand zonder stotteren contact kan leggen met meisjes van wie hij daarvoor alleen in het geheim had durven dromen.

'Kijk,' zei Laurens een paar jaar geleden toen we deze onaangename machtsverandering bespraken. 'Ik ben niet zozet tegen contact leggen op internet en zich, maar om nu een site te betalen voor een date met een meisje gaat mij te ver. Betalen is voor valsepellers en hangeriken die het echte ouderwetse handwerk niet aanderven.' Hij sloeg met zijn vuist op tafel. 'Eigenlijk is het een schande, fortende hij. 'Die datingsites verpesten de markt. Internet is de vijand.'

Voor hem was het alsof de góstrine formule voor het maken van goed gratis werd weggevoerd.

En net toen ik dacht dat ook Laurens zich definitief bij de vijandige machtsverandering van internet had overgegeven, belde hij me drie weken geleden op. 'Ik ben eruit,' vertelde hij. 'Ik heb de oplossing. We moeten met de tijd mee. Internet is niet de vijand. Internet is onze vriend.'

'Denk je dat de chauffeur ons kan zien?' fluistert ze op de achterbank. Uit de radio in de taxi klinkt muziek, de chauffeur zingt zachtjes mee. Hij lijkt ons te negeren. Voor een zaterdagavond is het rustig in de stad. In de taxi is het net zo donker als buiten. We rijden op weg naar het station waar ik haar op de trein zal zetten. Dat heb ik beloofd.

'Ik denk het niet,' antwoord ik. Ik zit precies achter de chauffeur en kan via de achteruitkijkspiegel zien dat hij zijn blik keurig op de weg heeft gericht. Ze leunt met haar hoofd tegen mijn schouder. We kijken elkaar aan terwijl ze haar hand zwigend op mijn kruis legt en me zachtjes door mijn broek heen begint te kneden. Onhoorbaar doet ze de rits van mijn broek naar beneden. 'Zou hij het merken als ik je nu 200 pijpen?'

Dan zullen we de proef op de som moeten nemen, wil ik antwoorden, maar ik voel reeds hoe haar kleine vingers in mijn onderbroek over mijn balzak glijden tot ze haar knuistje helemaal om mijn pik heeft groten en heen door mijn galy naar buiten trekt. 'Ik doe wat of ik op je schoot in slaap ben gevallen,' fluistert ze geruststellend, 'nu doe ik het altijd.'

Ze pakt haar jas die nogstaand als

kussen moet dienen, ze gaat zo overdreven mogelijk en laat haar hoofd gevouwen op mijn schoot zakken. Dan roert ze me in haar warme mood, met haar jas discreet over haar hoofd getrokken.

'Het is rustig in de stad vanavond,' zeg ik tegen de taxichauffeur. Ik laat mijn hand onder haar T-shirt glijden en knijp zachtjes in haar zalige wrinstrijpieten.

'Ja,' zegt hij in de achteruitkijkspiegel. 'het is wel even drakker geweest.'

Ik heb gedaan wat Laurens zei: ik ben gaan twitteren, net als hij een paar maanden geleden. 'Het resultaat is verbluffend,' had hij gezegd. 'Ik heb al veertien dates gehad. In drie maanden! Ik eni het al: internet is niet de vijand, we hebben het gewoon te lang verkeerd begrepen.'

De te volgen strategie werd me uitgelegd: het bezit van een iPhone of BlackBerry was een noodzakelijke vereiste. *News travels fast*. Zonder iPhone of BlackBerry ben je kansloos,' zei hij. 'En de kansen die er liggen, moet je bematten. Als een meisje twittert dat ze op een terras een broodje gaat eten met een vriendin, moet je daar ogenblikkelijk heen. Je mag geen tijd verliezen. Voor je het weet, en er is al een andere follower tegenaast toevallig naast haar. De concurrentie is moordend.'

De les ging verder. 'Kijk eerst bij twitterende Bekende Nederlanders, die hebben de meeste followers. Bekijk de foto's van leuke meisjes die daar tussen staan. Zoek uit wie ze zijn en hoe ze heten, en check of ze op Facebook staan. Dat is je dubbele controle. Wanneer ze gemeenschappelijk Facebook-vrienden heeft, kan dat van pas komen. Bovendien staan daar meer foto's, dat verkleint het risico op verrassingen.'

Vervolgens ging het weer om de details: welke mensen volgt ze? Welke politici en actrices, welke merken, welke goede doelen, welke cabaretiers, welke clubs en discotheken, welke schrijvers en tv-programma's? 'Doe je huiswerk, zoek dingen die je niet kent op op Wikipedia en volg eerst dezelfde twitteraars als zij en pas daarna ook haar zelf. Dat valt minder op. Zo ontstaat een gemeenschappelijke band. Na een week plaats je een tweet waarin je haar naam genoemd hebt, en als ze reageert is het contact gelegd.' Laurens lachte. 'De rest mag

als bekend worden verondersteld.'

Ik nam de proef op de som, maakte een profiel aan op Twitter en volgde nauwgezet zijn instructies. Het grootste probleem was het verkrijgen van een passende aanrader, maar toen dit was opgelost kon ik aan de slag. Mijn eerste paar tweets waren nog wat onhandig, maar al gauw twitterde ik alsof ik nooit anders had gedaan. Ik volgde zoveel mogelijk Bekende Nederlanders en mooie meisjes, en binnen een week had ik meer dan tachtig followers, onder wie een blonde vrouw uit Emmeloord die een verwoed volger was van Nederlandse cabaretiers, die ik ook noodgedwongen volgde. Na een paar dagen vroeg ik haar of ze met me mee uit wilde, wat ze weigerde. 'Dat gaat me te snel.'

Ik moest aan Laurens denken. Alles draait om volharding, dus een week later vroeg ik het weer, ditmaal in de vorm van een grappige tweet. 'Ik zal erover nadenken,' twitterde ze terug. 'Alleen als jij voor kaartjes zorgt voor z'n nieuwe show! Twisten voor straks,' sloot ze op die gruwelijke wijze af.

Uiteindelijk hoit de druppel de steen uit, dus deze week vroeg ik haar opnieuw. Nu zei ze ja. Ik regelde kaartjes voor de show.

Vlak nadat ik ben aangekomen, rijden we het stationsplein op. Ze ligt nog steeds op mijn schoot, om de schijn op te houden dat ze tijdens de rit echt heeft liggen slapen. Mijn hand haal ik met tegenzin onder haar T-shirt vandaan. Ze komt oerhoog en reikt zich uit. Met een grote glimlach wrijft ze haar ogen uit.

'Je moet opschieten, je trein vertrekt over zes minuten.' Op het peron wil ze me zoenen maar ik zie iets vettigs op haar lip ritten. Ze haakt het met haar vinger weg en bekijkt het goede van dichtbij. 'O jee, die was ik vergeten,' zegt ze en ze steekt haar vinger in haar mond om hem af te likken. 'Ik vroeg me al af waarom je Druppelman heet op Twitter,' grinnikt ze. 'Nu snap ik waarom.'

'Ja,' zeg ik. 'Precies, daarom.'

Wij nemen afscheid.

'Ik vond het leuk dat ik mee mocht. Als je nog eens kaartjes over hebt, laat maar weten. En houd niks tweets in de gaten. Misschien kunnen we samen naar z'n volgende show? Dat lijkt me gezellig.'

'Dat lijkt mij ook gezellig,' zeg ik.

'Of anders volgende maand naar Theo Maassen. Die vind jij toch ook leuk?'

Ze kijkt me enigszins beduusd aan. 'Dit was Theo Maassen vanavond.'

In gedachten hoor ik de balk van de laatste hindernis op de grond vallen. 'Ja, eh... ja, natuurlijk, dat weet ik,' stotter ik. 'Ik bedoelde ook die andere die we allebei zo leuk vinden. Die ene waar je het op Twitter steeds over had. Die met die hazenlip.'

'Jan-jaap van der Wal?'

'Ja, die?'

'Dat gaat niet. Daar ga ik al met iemand anders heen. Maar we zien wel, goed! Twisten straks.' Ze stapt in de trein en blijft voor het raam staan om me uit te zwaaien. Ik zwaai terug. 'Dag lieve wedstripieten, dag! Ik blijf net zo lang zwaaien tot de trein weg is. Theo Maassen! Hoe kom je nou zo stom rijen, Druppelman.'

Ik bel Laurens.

'En?'

'Inderdaad, wedstripieten.'

'Zei ik toch. En verder? In de taxi?'

'Precies zoals je zei. Ik maakte op het eind alleen een foutje. Ik dacht dat Theo Maassen die ene is met die hazenlip.'

'Nee, sukkel, dat is Jan-jaap van der Wal. Daar ga ik volgende maand met haar naartoe. Dat hebben we toch laatst allemaal doorgepraat?'

'Ja, ik weet het, ik kan ze gewoon allemaal niet uit elkaar houden. Maar het liep goed af, ik denk niet dat ze het gemerkt heeft.' De taxichauffeur heeft de deur open laten staan. 'Heb jij nog een date vanavond?' vraag ik.

'Nee, maar ik ben wel met iets nieuws bezig. Craigslist.'

'Ken ik niet.'

'Amerikaans. Een soort Marktplaats, maar dan internationaal. Ik ben er nog mee bezig, en de eerste indrukken zijn positief. Maar ik vertel het je wel als het zover is. Geniet van deze avond, Druppelman.' We hangen op.

Wanneer ik mijn iPhone aansaat, zie ik dat ik er weer negen followers bij heb. Internet is niet de vijand. Internet is onze vriend. ♦

**ONHOOR-
BAAR
DOET
ZE DE
RITS VAN
MIJN
BROEK
NAAR
BENE-
DEN.**

Martin Breder (1971) schreef onder andere de spraakmakende roman *Me, Leuk Dat Je Mijn Profiel Bekeekt*, een 'vroumantische' polemische over de digitale erotiek naar omroepwaardige teksten in de grote stad.